Історія Оксани Дьоміної – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Серце, що дарує родину»

Материнство вимірюється не лише роками, проведеними поруч із дитиною, а передусім любов'ю, відповідальністю та готовністю бути опорою навіть у найскладніші моменти життя. Історія Оксани Дьоміної — мами десятьох дітей, дев'ятеро з яких прийомні, — це історія жінки, яка перетворила материнську любов на щоденну справу, а турботу про дітей — на життєве покликання.

Свій шлях прийомного материнства Оксана розпочала у січні 2013 року. У лютому 2019 року її родина набула статусу дитячого будинку сімейного типу. Відтоді її дім став місцем, де діти отримують не лише дах над головою, а й те, чого особливо потребує кожна дитина, яка пережила втрату стабільності чи родинного затишку, — відчуття безпеки, прийняття та впевненість у тому, що поруч є дорослий, якому можна довіряти.

Повномасштабна війна поставила перед родиною випробування до яких неможливо підготуватися заздалегідь. Рідна Волноваха опинилася під інтенсивними обстрілами й залишатися там стало небезпечно. У критичний момент Оксана взяла на себе відповідальність за життя дітей та власним автомобілем вивезла їх із зони бойових дій. Це було рішення, у якому не залишалося місця ваганням: найважливішим було врятувати дітей і дати їм шанс на майбутнє.

Попереду були вимушене переселення, невизначеність і тривалі пошуки безпечного місця для життя. Родина шукала прихистку за кордоном, однак зрештою обрала Україну — Одещину, селище Таїрове. Саме тут діти змогли поступово відчути себе вдома, а Оксана розпочала непростий шлях відновлення життя практично з нуля.

Для неї материнство ніколи не обмежувалося забезпеченням побутових потреб. Вона приймала дитячі страхи, біль і непрості життєві історії, допомагала долати наслідки пережитого та повертати довіру до світу. Її щоденна праця складається з багатьох, на перший погляд, звичайних речей: вислухати, підтримати, подбати, знайти потрібні слова, створити відчуття стабільності там, де ще вчора панувала невизначеність. Саме з таких кроків народжується впевненість дитини в тому, що вона не залишиться сам на сам зі своїми труднощами.

Переїзд на Одещину став для родини не лише пошуком безпеки, а й початком нового етапу самореалізації. Оксана прагнула не просто

пристосуватися до нових обставин, а й здобути професію та створити для своєї родини додаткові можливості. Завдяки проєкту з працевлаштування за підтримки партнерів AWO International вона пройшла професійне навчання та здобула освіту медичної сестри, необхідну для роботи у сфері подології.

До навчання долучилася й старша донька Оксани. Вона також пройшла курси та опанувала професію майстрині манікюру. Так підтримка перетворилася на конкретний результат: сьогодні мама й донька разом розвивають власну справу, а в їхньому домі облаштовано окрему кімнату для професійної діяльності.

Цей крок має особливе значення для родини, яка через війну втратила звичний дім і була змушена починати життя заново. Оксана демонструє дітям власним прикладом, що складні обставини не повинні позбавляти людину прагнення розвиватися, навчатися та будувати плани. Її історія — не лише про материнську самопожертву, а й про силу особистої ініціативи, професійне зростання та вміння знаходити можливості навіть після важких втрат.

У 2026 році особистий внесок Оксани Дьоміної в життя родини особливо виразно проявляється у поєднанні кількох важливих справ: виховання десятьох дітей, відновлення сімейного добробуту після вимушеного переселення, здобуття професійних навичок і започаткування власної справи разом із донькою. Її досвід показує, наскільки важливо підтримувати жінок, які несуть відповідальність за великі родини, а також створювати умови для їхньої професійної реалізації та економічної самостійності.

У травні 2026 року Оксана отримала подяку від Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини за зразкове виконання обов'язків матері-вихователькі, вагомий особистий внесок у забезпечення прав дітей на виховання в сім'ї, а також мужність і стійкість, виявлені під час евакуації дітей.

Оксана Дьоміна не обирала обставин, у яких опинилася її родина, але щодня обирає, як на них відповідати: діяти, захищати, навчатися, працювати й підтримувати своїх дітей. Її материнство — це дев'ять історій прийняття та одна історія біологічного материнства, об'єднані спільним домом. Це щоденне підтвердження того, що родина тримається на любові, відповідальності та готовності бути поруч.

Її шлях уособлює цінності номінації «Серце, що дарує родину»: дарувати дітям не лише прихисток, а й віру у власні сили, можливість розвиватися та надію на майбутнє. Адже справжня сила материнського серця полягає у здатності зігрівати, захищати й допомагати дітям зростати — навіть тоді, коли самій доводиться починати все спочатку.